

RESSÒ DE LA PARAULA

Justícia o misericòrdia (I)

Gairebé cada dia vivim el conflicte entre les exigències de la justícia (drets, delictes, judicis, sancions, etc.) i la crida a la misericòrdia (reconciliació, perdó, noves oportunitats, etc.). El moment actual que viu l'Església és en aquest sentit particularment sever i difícil.

Els papes Joan Pau II i Benet XVI van subratllar que no hi ha contradicció entre la justícia i l'amor misericordiós, ja que aquest suposa aquella i, en cert sentit, és la seva plenitud. Això és veritat. Però a la pràctica, sobretot en el terreny civil i públic, el conflicte és força viu i no troba una solució fàcil. Tots tenen clar que el delicte ha de ser castigat i les víctimes han de rebre la justa reparació. Hi ha el dret penal com a veritable assoliment de la civilització.

La majoria de les persones que es mouen en el món de l'economia (és a dir, tots nosaltres d'una forma o altra), dels negocis o de la política, estan convençudes que hom no pot anar per la vida innocentment, enarborant la bandera de l'amor més perfecte. L'amor més perfecte, segons l'entenem els cristians amb l'Evangelí a la mà, tiraria per terra qualsevol empresa, faria fracassar les relacions

econòmiques, fins i tot desferia l'equilibri de poder que sosté la tranquil·litat social...

Encara que no es digui obertament, és comuna l'opinió que els grans mis-

a pauts de conducta per a la vida quotidiana de la gent normal. Per a alguns aquestes crides a un amor perfecte no serien sinó raons per a no creure en el cristianisme, com una

nat, no s'exigís la devolució dels preséctes, tot es donés gratis, no hi hagués la policia ni els jutges, fos atesa qualsevol petició fins i tot sense dret... i tots se sentissin igualment perdonats i estimats?

Dins del marc d'una Església en plena renovació conciliar el papa Pau VI va promoure i difondre la crida a implantar «la civilització de l'amor». Es tractava d'una invitació a construir una nova civilització, en la qual tots els racons de la cultura, dels sistemes de producció, de la política, de l'oci, de les relacions familiars i internacionals, etc., estiguessin impregnats de l'amor. La veu del Papa volia així donar una resposta al desafiament d'una civilització que patia una profunda crisi d'humanitat.

En novel·les, obres de teatre, òperes i pel·lícules no és difícil trobar arguments semblants, que es poden resumir en aquest trist plany: «En aquesta terra nostra no és possible l'amor.»

És així realment? Bon argument per a una pregària davant Jesucrist, portant al cor la vida pròpia i la de l'Església.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

satges sobre l'amor fratern, que trobem en l'Evangelí, són «exageracions» («maximalismes»). Serien recomanacions vàlides només per a la intimitat de consciència, o potser per a una elit d'escollits, però no servien com

doctrina que fomentaria la feblesa i l'idealisme ingenu contrari al progrés (en el sentit de l'ateisme del filòsof F. Nietzsche).

¿Seria possible una civilització en la qual qualsevol delicte fos perdo-

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La darrera benedicció de l'avi

Havia arribat als noranta-cinc anys. Li agradava participar a les festes familiars i sentir-se envoltat de fills, nets i besnets. Era la seva família, la que construïren ell i la seva esposa, més els que s'hi van anar afegint. Cristià de convicció i de pràctica, estimava el Déu de Jesús amb una fe profunda, arrelada. La vivia i la testimoniava. En una trobada dels dies nadalencs, eren a taula tota la família, una bona colla. Hi havia força gatzara infantil. Observà que alguns començaven a menjar. No havien beneït la taula. Discretament, amb veu fluixa, la que li restava —no en tenia gaire més—, esgranà la pregària de benedicció. Una filla que se n'adonà, comentava: «No volgué posar ningú en evidència, però beneï la taula i a tots nosaltres. Fou la seva darrera benedicció». Unes setmanes

després traspasà. «Digna't beneir ara el casal del teu servent perquè es perpetui per sempre davant teu. Tu, Senyor Déu, ho has promès. Fes que sigui beneït per sempre el casal del teu servent!» (2Sa 7,29a).

El que s'esqueia, entorn la taula en aquell ambient de festa, era demanar la benedicció del Pare de tots. L'avi ho havia après dels pares i, en aquell moment, com ho havia fet tantes vegades, volia donar gràcies a Déu per les persones aplegades, demanar «que s'estimin i ajudin, que els doni la seva pau i els beneeixi. Que no els falti el pa de cada dia i que el sàpiguen compartir amb els qui no en tenen». L'avi ho tenia après i ben present. Compartir el pa i la vida. En els seus anys de plenitud de forces se sentia compromès a fons en les dificultats dels altres i hi

responia generosament i amb discreció. Servei als altres que, un cop jubilat, el portà a col·laborar com a voluntari en una entitat assistencial, amb entusiasme i dedicació. «I no paraven de beneir Déu amb cants d'acció de gràcies, proclamant les grans meravelles que havia fet» (Tb 12,22). Estimar i servir els altres. Va estimar i es va sentir estimat perquè estimava la vida i les persones, ni l'una ni les altres li eren indiferents.

L'avi és en mans de Déu. Als fills i els nets els correspon guardar-ne el record, el testimoni i els ensenyaments: estimar Déu i estimar profundament els altres. El dolor, el sentiment d'absència de la persona estimada, l'enyor de la seva proximitat els ha d'omplir de pau.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Justicia o misericordia (I)

Casi cada dia vivimos el conflicte entre las exigencias de la justicia (derechos, delitos, juicios, sanciones, etc.) y la llamada a la misericordia (reconciliación, perdón, nuevas oportunidades, etc.). El momento actual que vive la Iglesia es en este sentido particularmente agudo y difícil.

Los papas Juan Pablo II y Benedicto XVI subrayaron que no existe contradicción entre la justicia y el amor misericordioso, ya que éste supone aquella y, en cierto sentido, es su plenitud. Esto es verdad. Pero en la práctica, sobre todo en el terreno civil y público, el conflicto está muy vivo y no encuentra fácil solución. Todos tienen claro que el delito ha de ser castigado y las víctimas han de recibir justa reparación. Ahí está el derecho penal como verdadero logro de la civilización.

La mayoría de las personas que se mueven en el mundo de la economía (es decir, todos nosotros de una u otra forma), de los negocios o de la política, están convencidas de que uno no puede ir por la vida inocentemente, enarbolando la bandera del amor más perfecto. El amor más perfecto, según lo entendemos los cristianos con el Evangelio en la mano, echaría por la borda cualquier empresa, haría fracasar las relaciones económicas, incluso desharía el equilibrio de poder que sostiene la tranquilidad social...

Aunque no se diga abiertamente, es común la opinión de que los grandes mensajes sobre el amor fraterno, que encontramos en el Evangelio, son «exageraciones» («maximalismos»). Serían recomendaciones válidas sólo para la intimidad de la conciencia, o quizá para una elite de elegidos, pero no servirían como pauta de conducta para la vida cotidiana de la gente normal. Para algunos estas llamadas a un amor perfecto no serían sino razones para no creer en el cristianismo, como una doctrina que fomentaría la debilidad y el idealismo ingenuo contrario al progreso (en el sentido del ateísmo del filósofo F. Nietzsche).

¿Sería posible una civilización en la que cualquier delito fuera perdonado, no se exigiera la devolución de los préstamos, todo se diera gratis, no existiera la policía ni los jueces, fuera atendida cualquier petición aun sin derecho... y todos se sintieran igualmente perdonados y amados?

Dentro del marco de una Iglesia en plena renovación conciliar el papa Pablo VI promovió y difundió la llamada a implantar «la civilización del amor». Se trataba de una invitación a construir una nueva civilización, en la que todos los entresijos de la cultura, de los sistemas de producción, de la política, del ocio, de las relaciones familiares e internacionales, etc., estuvieran impregnados del amor. La voz del Papa quería así dar una respuesta al desafío de una civilización que sufría una profunda crisis de humanidad.

En novelas, obras de teatro, óperas y películas no es difícil hallar argumentos semejantes, que viene a resumirse en este triste lamento: «En esta tierra nuestra no es posible el amor.»

¿Es así realmente? Buen argumento para una oración ante Jesucristo, llevando en el corazón la vida propia y de la Iglesia.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Treball decent, ahir i avui

En el centenari de la vaga de la Canadenca (1919) l'equip de Pastoral Obrera de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat organitza una taula rodona per a recordar aquest moment històric, en el que es va conquerir el dret a una jornada laboral de 8 hores, i per a proposar una reflexió actual a l'entorn de les condicions de treball i el dret a un treball decent, que permeti una vida digna.

Aquesta taula rodona se celebrarà a Sant Andreu de la Barca, el proper dijous 28 de febrer a les 19.15 h, a l'església de Sant

Llop (c/ Penedès, 24). Hi participaran el bisbe Agustí Cortés, dos testimonis de treball en condicions precàries i comptarà amb una introducció històrica a càrrec del Sr. Emili Ferrando i un col·loqui posterior moderat per Mercè Solé.

Més enllà d'aquell conflicte del que enguany se celebra el centenari, la taula rodona pretén ajudar a una reflexió actual sobre les precarietats que han resorgit emparant-se en la crisi econòmica i què no han respectat la prioritat que han de tenir sempre les persones, tal com ens ensenya la doctrina social de l'Església.

XXIII Jornada de Pastoral Penitenciària de Catalunya

Està organitzada pel Secretariat de Pastoral Penitenciària (SEPA) i tindrà lloc el dissabte 2 de març a Tortosa, amb l'objectiu d'aprofundir en el món de les persones privades de llibertat.

Al matí hi haurà una conferència entorn els mòduls de participació i convivència als centres penitenciaris, amb un temps de diàleg amb el ponent, i també la celebració de l'eucaristia, presidida pel bisbe de

Tortosa, Enric Benavent. Després del dinar, hi haurà una taula d'experiències i activitats realitzades pels voluntaris de les capellanies als centres penitenciaris.

La jornada està adreçada, en primer lloc, als voluntaris de presons però oberta a qualsevol persona interessada en aquest camp. Per a més informació i inscripcions, contactar amb el SEPA: tels. 933 176 397 i 932 701 010 (ext. 512).

Seminari Menor en família

Divendres 8 de febrer, els seminaristes menors en família es van trobar un cop més al Seminari Conciliar de Barcelona per començar una nova trobada. Aquesta vegada rebien la visita del bisbe Agustí, que a la seva homilia exhortava a viure amb coherència com a cristians malgrat les dificultats del nostre temps. Després d'haver sopat, amb els seminaristes menors i els majors de l'etapa filosòfica, el bisbe va expressar el desig que el Seminari fos una família on poder créixer i poder establir lligams, fent camí plegats com a Església i amb la mirada en el futur presbiteral.

Dissabte al matí, temps per a l'estudi i l'esport. Després de dinar, els seminaristes menors es van desplaçar fins a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià per poder celebrar l'eucaristia anticipada de la festa de Santa Eulàlia.

El diumenge dia 10 de febrer, juntament amb el grup Samuel del Seminari, van compartir l'eucaristia amb la comunitat parroquial de la Mare de Déu dels Desemparats, a l'Hospitalet de Llobregat, completant la jornada allà amb un testimoni vocacional i una estona lúdica i esportiva.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

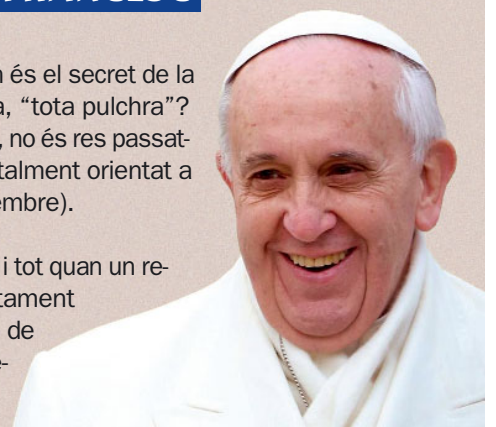

@Pontifex: «L'inici de la fe és sentir-se necessitats de salvació: aquest és el camí que prepara la trobada amb Jesús» (6 de desembre).

@Pontifex: «Estimar Déu vol dir servir el nostre semblant sense reserves i mirar de perdonar sense límits» (7 de desembre).

@Pontifex: «Quin és el secret de la bellesa de Maria, "tota pulchra"? No és l'aparença, no és res passatger, és un cor totalment orientat a Déu» (8 de desembre).

@Pontifex: «Fins i tot quan un resa sol, resa juntament amb tot el poble de Déu» (13 de desembre).

Nota dels bisbes de Catalunya sobre la protecció dels menors

«E n les darreres setmanes, l'Església catòlica a Catalunya s'ha vist sacsejada per algunes notícies referides a abusos de menors, que ens omplen de vergonya i de dolor, ja que alguns dels agressors eren persones consagrades o sacerdots.

Els abusos a menors, que condemnem rotundament, i la cultura que els fomenta o justifica és un greu problema que afecta tota la societat. I l'Església, com a part de la societat, també se'n veu afectada.

Demanam perdó a les víctimes i ens solidaritzem amb el seu dolor; i també a totes les persones a qui el coneixement d'aquests fets ha escandalitzat i ha fet trontollar la seva confiança en l'Església.

Sofrim i preguem per les víctimes, que han quedat marcades en la seva vida. En solidaritat amb tots els qui hagin patit algun tipus d'abús i amb les seves famílies ens comprometem a col·laborar en l'aclariment dels fets del passat i a trobar la manera d'ajudar les víctimes en el seu restabliment.

L'Església actuarà amb determinació per protegir els infants i els adults vulnerables, eliminant tot tipus de tolerància o encobriment, i per erradicar de les nostres comunitats i de tota la nostra societat la cultura de l'abús sexual, econòmic, de poder i de consciència. Així mateix, prenem el compromís d'adoptar rigoroses mesures de prevenció, que impedeixin la seva repetició, a partir de la formació d'aquells a qui els seran confiades tasques de responsabilitat i educatives.

Creiem que és just valorar la dedicació generosa i madura de tants sa-

cerdots i religiosos, d'educadors en les escoles i el temps lliure, envers els infants i joves, i les seves famílies, i convé que els defensem de l'ombra de sospites generalitzades, així com volem recordar el dret que tota persona té a la presumpció d'innocència. Molt de treball ben fet així ho avala.

En aquests moments, reiterem el nostre ferm compromís amb el compliment de la legislació vigent canònica i civil, i que passa per: posar en coneixement del Ministeri Fiscal els fets ocorreguts que poguessin cons-

tituir delictes contra la llibertat i indemnitat sexual, per a la valoració jurídica que correspongui; instar les víctimes que denunciïn els fets davant les autoritats civils; i informar la Congregació per a la Doctrina de la Fe de qualsevol cas d'abús fonamentat. I estem atents al que el papa Francesc, reunit pròximament amb els presidents de les Conferències episcopals del món, determini per combatre aquestes accions deshonestes i delictives que tant afecten l'anunci de l'Evangeli.

Demanam que a totes les celebracions religioses de les nostres diòcesis, el proper Dimecres de Cendra, dia 6 de març, en començar la Quaresma, que és temps de conversió, es pregui i es dejuni d'una manera especial per les víctimes dels abusos i fem nostra la ferma determinació del papa Francesc que assenyala que "l'abús sexual és un pecat horrible, completament oposat i en contradicció amb el que Crist i l'Església ens ensenyen".»

Barcelona, 12 de febrer de 2019

Acompanyar la vida cristiana, una labor d'Església

D issabte 9 de febrer va tenir lloc a la Casa de l'Església la sisena Jornada Interdiocesana d'Apostolat Seglar, organitzada per les diòcesis amb seu a Catalunya, com a plataforma de trobada i formació de les diverses realitats laïcals organitzades. Van ser presents el bisbe Xavier Novell, de Solsona, responsable d'aquest àmbit pastoral a la CET, i el bisbe Sergi Gordo, auxiliar de Barcelona, a més del bisbe Agustí.

El ponent va ser el P. David Guindulain, sj, que va aprofundir el tema de l'acompanyament dels laics. Entre les moltes idees interessants, va despertar la consciència dels assistents sobre el fet que, en

tota relació d'acompanyament, hi ha tres subjectes: Déu, la persona acompanyada i l'acompanyant; i en aquest sentit, l'acompanyament ha de ser un instrument que faciliti el diàleg creient entre la persona i Déu. Va haver espai també per a la presentació de diverses eines útils per a l'acompanyament espiritual: el discerniment, l'examen de consciència i el curs d'acompanyament espiritual per a laics que començarà el proper curs, a instàncies de la Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar de les diòcesis de Catalunya.

La matinal va acabar amb l'eucaristia, presidida pel bisbe de Solsona i concelebrada pel bisbe

Agustí i diversos sacerdots i amb el dinar compartit amb els assistents.

AGENDA

► **Recés de Quaresma de la Renovació Carismàtica Catòlica a Catalunya.** Diumenge 3 de març, de les 9.30 a les 18.30 h, a la Balmesiana (c/ Duran i Bas 9, Barcelona). Amb l'arquebisbe Joan-Enric Vives, bisbe d'Urgell, que predicarà sota el lema «I és gràcies a les seves ferides que som curats (Is 53,5b)». Info: M.ª Assumpció, t. 610 998 206 i www.renovacio.cat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Sir 1,1-10 / Sl 92 / Mc 9,14-29]. Sant Cesari (s. IV), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Arpicio, rel.

26. ■ Dimarts [Sir 2,1-13 / Sl 36 / Mc 9,30-37]. □ *Sant Feliu de Llobregat*: santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fund. escolàpies (SchP). Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfiri (†421), bisbe de Gaza.

27. ■ Dimecres [Sir 4,12-22 / Sl 118 / Mc 9,38-40]. Sant Gabriel

de la Dolorosa (1838-1862), rel. passionista; beata Francina-Aina Cirer, vg. paüla, de Sencelles (Mallorca); sant Baldomer (†660), sotsdiaca de Lió; santa Honorina, vg.

28. ■ Dijous [Sir 5,1-10 / Sl 1 / Mc 9,41-50]. Sant Rufí, mr.; sant Hilari, papa (sard, 461-468); sant Romà (s. V), abat; sant Serapió, mr.

MARÇ

1. ■ Divendres [Sir 6,5-17 / Sl 118 / Mc 10,1-12]. Sant Rossend (Salas, 907- Celanova, 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, mr.; sant Al-

bí (s. VI), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, mrs.

2. ■ Dissabte [Sir 17,1-13 / Sl 102 / Mc 10,13-16]. Sant Lluci, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

3. ■ Diumenge vinent, VIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sir 27,5-8 / Sl 91 / 1Co 15,54-58 / Lc 6,39-45]. Sant Medir, pagès, mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats màrtirs a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.

Diumenge VII de durant l'any (C)

COMENTARI

Estimar els nostres enemics

L'evangeli d'avui és tant clar que gairebé només cal llegir-lo i aplicar-lo a la nostra vida. Diu Jesús: *Estimeu els enemics, feu bé als qui no us estimen, beneïu els qui us maleeixen, pregueu per aquells que us ofenen.* Aquí tenim tot un programa de vida molt difícil: estimar els enemics! Si ja ens costa estimar els amics... Però encara continua: *Si algú et pega en una galta, para-li l'altra, si algú et pren el mantell no li neguis el vestit, dona a tothom qui et demani, i no reclamis allò que és teu als qui t'ho hagin pres.* No solament no hem de tornar mal per mal, sinó mostrar el nostre amor fins i tot perdonant qui ens hagi ofès, pregant per ell i donant a tothom qui ens demani sense reclamar allò que és nostre.

La clau de tot la trobem quan Jesús diu: *Sigueu compassius com ho és el vostre Pare; és a dir, estimeu com ell estima.* I ell estima tothom, bons i dolents, agraïts i desagraïts. I no espera cap recompensa. Si actuem així, llavors demostrarem què vol dir, de veritat, ser fills del nostre Pare Déu. Això és el que ens demana el Senyor.

A la primera lectura veiem com David perdona el seu enemic, el rei Saül. Quan podria matar-lo no ho fa: *Qui quedaria net de culpa si amb les seves mans feia res de mal a l'Ungit del Senyor?* I al final li ho repeteix al mateix rei Saül: *El Senyor t'havia posat a les meves mans, però jo no he volgut fer res de mal a l'Ungit del Senyor.* Tot i que el NT queda molt lluny, David perdona el seu enemic.

Pau a la segona lectura ens recorda que si *abans érem semblants a l'home fet de pols*, és a dir a Adam, que va ser pecador *després serem semblants a l'home que és del cel*, és a dir a Crist que havent ressuscitat ens comunica la vida espiritual i transforma el nostre cos en un cos semblant al seu, un cos ressuscitat. I perquè som semblants al Crist, podem viure com ell, capaços d'estimar els nostres enemics, capaços de tornar sempre bé per mal, capaços de ser misericordiosos com el nostre Pare.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 26,2.7-9.2.13.22-23)

En aquells dies, Saül, amb tres mil homes d'entre els millors guerrers d'Israel, baixà al desert de Zif a buscar-hi David. David i Abisai entraren de nit al campament de Saül, i el trobaren dormint, ajagut al centre de tots. Tenia la llança clavada a terra vora el seu capçal. Tot al voltant jeien Abner i els altres homes. Abisai digué a David: «Avui Déu ha fet caure el teu enemic a les teves mans. Ara mateix el clavaré a terra d'una llança. No en caldran pas dues.» Però David li contestà: «No el matis pas. ¿Qui quedaria net de culpa si amb les seves mans feia res de mal a l'Ungit del Senyor?» Llavors David agafà la llança i el gerro d'aigua que Saül tenia vora el capçal i se n'anaren. Ningú no ho veié, ni se n'adonà, ni es despertà. Tothom dormia. El Senyor havia fet caure sobre ells un son profund. David passà a l'altra banda i s'aturà un tros lluny, dalt la muntanya. Els separava una bona distància. David cridà: «Aquí tinc la llança del rei. Que vingui a buscar-la un dels teus homes. I que el Senyor recompensi aquell de nosaltres que és de debò magnànim i lleial; avui el Senyor t'havia posat a les meves mans, però jo no he volgut fer res de mal a l'Ungit del Senyor.»

▶ Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,45-49)

Germans, quan Déu modelà Adam, el primer home, es convertí en un ésser animat, però el darrer Adam es convertí en Esperit que dona vida. No va ser primer el cos espiritual, sinó el cos animat. El cos espiritual vingué després. El primer home, fet de terra, era de pols. Però el segon home és del cel. Tal com era el de pols són tots els de pols, i tal com és el del cel seran tots els del cel. Abans érem semblants a l'home fet de pols; després serem semblants a l'home que és del cel.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 6,27-38)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «A vosaltres que escolteu, jo us dic: Estimeu els enemics, feu bé als qui no us estimen, beneïu els qui us maleeixen, pregueu per aquells que us ofenen. Si algú et pega en una galta, para-li l'altra. Si algú et pren el mantell, no li neguis el vestit. Dona a tothom qui et demani, i no reclamis allò que és teu als qui t'ho hagin pres. Feu als altres allò que voleu que ells us facin. Si estimeu els qui us estimen, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors estimen aquells que els estimen. Si heu fet bé als qui us en fan, ¿qui us ho ha d'agrair? També ho fan els pecadors. Si presteu diners als qui de cert us els tornaran, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors presten diners als pecadors quan saben que els recobraràn. Però vosaltres heu d'estimar els enemics, heu de fer bé i de prestar sense esperar de rescabalar-vos: llavors la vostra recompensa serà gran i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagraïts i amb els dolents. Sigueu compassius com ho és el vostre Pare. No judiqueu i Déu no us judicarà. No condemneu, i Déu no us condemnarà. Absolveu, i Déu us absoldrà. Doneu i Déu us donarà. Us abocarà a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar. Déu us farà la mesura que vosaltres haureu fet.»

▶ Lectura del primer libro de Samuel (1Sam 26,2.7-9.12-13.22-23)

En aquellos días, Saül emprendió la bajada hacia el páramo de Zif, con tres mil soldados israelitas, para dar una batida en busca de David. David y Abisay fueron de noche al campamento; Saül estaba echado, durmiendo en medio del cercado de carros, la lanza hincada en tierra a la cabecera. Abner y la tropa estaban echados alrededor. Entonces Abisay dijo a David: «Dios te pone el enemigo en la mano. Voy a clavarlo en tierra de una lanzada; no hará falta repetir el golpe.» Pero David replicó: «¡No lo mates!, que no se puede atentar impunemente contra el ungido del Señor.» David tomó la lanza y el jarro de agua de la cabecera de Saül, y se marcharon. Nadie los vio, ni se enteró, ni se despertó: estaban todos dormidos, porque el Señor les había enviado un sueño profundo.

David cruzó a la otra parte, se plantó en la cima del monte, lejos, dejando mucho espacio en medio, y gritó: «Aquí está la lanza del rey. Que venga uno de los mozos a recogerla. El Señor pagará a cada uno su justicia y su lealtad. Porque él te puso hoy en mis manos, pero yo no quise atentar contra el ungido del Señor.»

▶ Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,45-49)

Hermanos:

El primer hombre, Adán, fue un ser animado. El último Adán, un espíritu que da vida. No es primero lo espiritual, sino lo animal. Lo espiritual viene después. El primer hombre, hecho de tierra, era terreno; el segundo hombre cielo. Pues igual que el terreno son los hombres terrenos; igual que el celestial son los hombres celestiales. Nosotros, que somos imagen del hombre terreno, seremos también imagen del hombre celestial.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 6,27-38)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «A los que me escucháis os digo: Amad a vuestros enemigos, haced el bien a los que os odian, bendecid a los que os maldicen, orad por los que os injurian. Al que te pegue en una mejilla, preséntale la otra; al que te quite la capa, déjale también la túnica. A quien te pide, dale; al que se lleve lo tuyo, no se lo reclames. Tratad a los demás como queréis que ellos os traten. Pues, si amáis sólo a los que os aman, ¿qué mérito tenéis? También los pecadores aman a los que los aman. Y si hacéis bien sólo a los que os hacen bien, ¿qué mérito tenéis? También los pecadores lo hacen. Y si prestáis sólo cuando esperáis cobrar, ¿qué mérito tenéis? También los pecadores prestan a otros pecadores, con intención de cobrárselo. ¡No! Amad a vuestros enemigos, haced el bien y prestad sin esperar nada; tendréis un gran premio y seréis hijos del Altísimo, que es bueno con los malvados y desagradecidos. Sed compasivos como vuestro Padre es compasivo; no juzguéis, y no seréis juzgados; no condenéis, y no seréis condenados; perdonad, y seréis perdonados; dad, y se os dará: os verterán una medida generosa, colmada, rebosante. La medida que uséis, la usarán con vosotros.»